

tror jeg, de aller, allerfleste af dette Tings Medlemmer vilde handle i mit Sted. Det ærede Medlem sagde, at hvis han skulde handle ud fra partimæssige Grunde, vilde han ønske Asaa-Banen vedtaget. Det gør jeg ogsaa, og paa den Maade kunde vi alle enes om at stemme for Asaa-Banen.

Jeg skal slutte, idet jeg selvfølgelig anbefaler det høje Ting at fastholde sin Afstemning fra Finanslovens anden Behandling og stemme imod det stillede Ændringsforslag.

Stauning: Jeg vil tillade mig at lægge et godt Ord ind for Ændringsforslag Nr. 69 om Nedsættelse af en Kommission til Overvejelse af Privatbanefunktionærernes Forhold. Jeg har tidligere ofte haft Lejlighed til at beskæftige mig med den Sag og har stadig overfor Regeringen hævdet, at Lovgivningsmagten bør hjælpe Privatbanefunktionærerne til at faa mere anstændige Livsvilkaar, end de har. Ganske vist er Privatbanerne private Foretagender, men paa den anden Side udfører de en Virksomhed i Samfundet, der gør det naturligt, at disse Baners Funktionærer maa stilles samfundsmæssigt set saaledes, at deres Livsvilkaar ikke er langt ringere end de tilsvarende Statsfunktionærers. Det er en Kendsgerning, at Privatbanefunktionærernes Lønvilkaar er meget slette. Jeg har tidligere haft Lejlighed til paa Grundlag af de Oplysninger, der var indsamlede i foregående Aar, at fremhæve Misforholdet mellem Privatbanernes og Statsbanernes Funktionærers Livsvilkaar. Der er for nylig udarbejdet en Statistik vedrørende dette Forhold, en Sammenstilling mellem Privatbanefunktionærernes og Statsbanefunktionærernes Lønninger. Jeg ser af denne, at man f. Eks. paa 4 Privatbaner har en Begyndelsesløn for Assistenten af 840 Kr. og derunder, medens Begyndelseslønnen for Statsbanernes daarligst lønnede Assistent er 1,380 Kr., altsaa 540 Kr. højere end ved Privatbanerne. Jeg ser, at ved 9 Privatbaner er Begyndelseslønnen for Portørerne højst 840 Kr., medens Lønnen for Statsbanernes Portører er fra 1,050 til 1,250, og der er altsaa en Forskel paa mellem 200 og 400 Kr. Jeg ser endvidere, at Fyrbøderne ved 6 private Baner har en Begyndelsesløn af 900 Kr. eller derunder, medens Statsbanernes Lønsatser for Fyrbøderne er fra 1,200 Kr. til 1,410 Kr., altsaa en Forskel paa fra 300 Kr. til 510 Kr. Som det er med disse 4 Grupper af Funktionærer, er det med alle de saakaldte underordnede Funktionærer. Hertil kommer, at Arbejdstiden

utvivlsomt er længere ved Privatbanerne end ved Statsbanerne; og at den Mængde Arbejde, der paalægges Privatbanernes Funktionærer, overstiger, hvad Statsbanerne paa lægger deres. Jeg har tidligere haft Lejlighed til statistisk at paavise forskelligt i den Henseende og skal ikke fordybe mig i de mange Enkeltheder, som er overmaade interessante og tidligere har været fremdragne og utvivlsomt i højeste Grad godtgør, at der er Grund til at foretage Forandring i disse Forhold.

Da man i 1906 skulde lovgive om Statsfunktionærernes Lønvilkaar, foretog man ved Hjælp af en Kommission en Undersøgelse af, hvor meget der for en Familie maatte medgaa til Husleje, Klæder, Brændsel o. s. v., og paa Grundlag af disse Undersøgelser skabte man et saakaldt Eksistensminimum. Det beregnedes i 1906 til at være: i Landdistrikterne 1,050 Kr., i Byer med under 2,000 Indbyggere 1,140 Kr., i større Byer med over 2,000 Indbyggere 1,200 Kr. og i København og Frederiksberg 1,250 Kr. Man har saa nogenlunde godkendt Rigtigheden af dette Eksistensminimum ved Statens Lønningslove. Jeg synes, det da er i høj Grad utiltalende, at man ved en Række Privatbaner opretholder Lønforhold, som staar langt under dette Eksistensminimum. Det maa altsaa være saaledes, at de Folk, som ved Privatbanerne har 800—900 Kr. i Løn, mangler 200—300 Kr. i at have, hvad der er nødvendigt, for at Familien kan faa sine Livsfornødenheder. Siden 1906 er Prisen paa Livsfornødenhederne endda steget. Man har for nylig foretaget en Undersøgelse deraf i Statistisk Bureau, og af den fremgaar det, at Livsfornødenhederne i 1906—07 er steget med 2 pCt., i 1907—08 atter med 2 pCt., i 1908—09 atter med 2 pCt., i 1909—10 igen med 2 pCt. og 1910—11 med 4 pCt. Altsaa burde det Eksistensminimum, der fastsattes i 1906, flyttes betydeligt højere op end til de 1,050—1,260 Kr. for de forskellige Byer.

Man har hidtil hævdet det Standpunkt fra Regeringens Side, at Privatbanefunktionærerne maatte klare sig ved Forhandlinger med deres Banestyrelser, Baneinspektører o. s. v.: Men disse Forhandlinger er oftest lidet værdifulde. Naar der ikke bagved Kravet fra Privatbanefunktionærerne staar andet, end hvad der hidtil har staaet, føres der ikke let fra Funktionærerne alene det igennem, som er retfærdigt og naturligt. Erfaringerne fra de Aar, i hvilke man har forsøgt at praktisere den private Forhandling, viser, at det er sær-